

Arrest

**nr. 141 146 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.09.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie - met name dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie en een beroepsopleiding heeft gevolgd, dat hij werkbereid zou zijn en een arbeidskaart C voorlegt en dat hij sociale banden zou gecreëerd hebben - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder haalt betrokkene nog aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden en tot een kwetsbare groep zou behoren aangezien hij ahmadi zou zijn, waarbij verwezen wordt naar een internetartikel en enkele documenten worden voorgelegd waaruit zou blijken dat betrokkene ahmadi is. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor dat hij niet terug zou kunnen naar het land van herkomst om de aanvraag conform de geëigende weg in te dienen. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te staven met persoonlijke bewijzen. Het voorleggen van een algemeen internetartikel kan niet weerhouden worden als een bewijs dat verzoeker niet naar het land van herkomst zou kunnen om de aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.09.2010, werd afgesloten op 06.06.2012 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 15.06.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Op 11.09.2012 werd voor verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Als buitengewone omstandigheid werden volgende elementen aangehaald:

- *Toepassing van de vernietigde instructie in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en dienst vreemdelingenzaken*
- *Prangende humanitaire situatie. Hij is een persoon die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevindt dat zijn enige redding de regularisatie van zijn verblijf is*
- *Schending van artikel 3 van het EVRM*

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en aldus een schending is van de formele/materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zich beroept op de instructie van 19.07.2009 doch dat deze vernietigd werd door de raad van state. Dit is correct en verzoeker heeft dit ook zo gemotiveerd in zijn aanvraag. Het feit dat de instructie echter vernietigd is, wil niet zeggen dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister dienst vreemdelingenzaken de criteria ten gronde nog wel kan toepassen.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden en de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd. De beslissing geeft immers de schijn dat verzoeker zich enkel beroepen heeft op de instructie om te stellen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden doch dit is niet correct. Verzoeker heeft gevraagd om toepassing van de discretionaire bevoegdheid en op basis hiervan met de criteria van de instructie rekening te willen houden.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Verder haalt betrokkene nog aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden en tot een kwetsbare groep zou behoren aangezien hij ahmadi zou zijn, waarbij verwezen wordt naar een internetartikel en enkele documenten worden voorgelegd waaruit zou blijken dat betrokkene ahmadi is. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor dat hij niet terug zou kunnen naar het land van herkomst om de aanvraag conform de geëigende weg in te dienen. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te staven met persoonlijke bewijzen. Het voorleggen van een algemeen internetartikel kan niet weerhouden worden als een bewijs dat verzoeker niet naar het land van herkomst zou kunnen om de aanvraag in te dienen."

Dat deze motivering echter totaal niet correct is en in strijd met de stukken zoals ze werden voorgelegd door verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk persoonlijke bewijzen voorgelegd.

Hij is Ahmadi en in stuk 2 van de inventaris van de aanvraag werden bewijzen gevoegd dat verzoeker effectief Ahmadi is. Hij legt zijn lidmaatschapskaart voor als ook betalingsbewijzen.

Voor de goede orde wordt stuk 2 nogmaals gevoegd.

Dat dit wel degelijk persoonlijke documenten van verzoeker zijn aangezien zijn naam hierop vermeld staat.

Dat op basis van deze documenten het niet betwist kan worden dat verzoeker Ahmadi is.

Dat verzoeker voorts verwijst naar stuk 7 van de inventaris van de regularisatieaanvraag. Dit betrof een document van wikipedia over de situatie van Ahmadi in Pakistan.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat dit document louter een algemeen internetartikel is en derhalve geen enkele waarde heeft.

Dat verzoeker zich hiermee niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken.

In de aanvraag van verzoeker stelt hij uitdrukkelijk het volgende:

Hij is ahamdi. Een ahmadi behoort tot de Ahmadiyya moslim gemeenschap, t.t.z. een islamistische gemeenschap.

De leden van deze gemeenschap geloven dat hun stichter de Messias en de Mahdi is die door de profeet Mohammed werd voorspeld. Omdat zij geloven dat hij een profeet is, worden ze door velen andere moslims beschouwd als kafirs (ongelovigen).

Ahmadi worden systematisch vervolgd in zijn land van herkomst. De bewijzen dat hij een ahmadi is worden voorgelegd in de inventaris. Dat de autoriteiten in zijn land van herkomst hem niet helpen, integendeel hem zelfs strafrechtelijk zullen vervolgen omwille van zijn religie. In Pakistan worden de Ahmadi-moslims bij wet vervolgd (zie document wikipedia).

Dat uit het document van wikipedia duidelijk blijkt dat ahmadi-moslims worden vervolgd bij wet in zijn land van herkomst.

Dat bezwaarlijk dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing kan stellen dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Hij heeft bewezen Ahamdi te zijn.

Hij legt documenten voor waaruit blijkt dat Ahamdi bij wet vervolgd worden in zijn land van herkomst.

De motivering van dvz "Het voorleggen van een algemeen internetartikel kan niet weerhouden worden als een bewijs dat verzoeker niet naar het land van herkomst zou kunnen om de aanvraag in te dienen." is niet afdoende, niet redelijk, niet zorgvuldig en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Immers dvz lijkt te stellen dat verzoeker dient aan te tonen dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag in te dienen.

Deze motivering is te beperkend.

In geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem. 1997, nr. 4, p. 385) . Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Gelet op het feit dat verzoeker Ahmadi is en ahmadi in zijn land van herkomst vervolgd worden bij wet (dit staat te lezen in het artikel van wikipedia. Bovendien hebben amnesty international, human rights watch, human rights commission of Pakistan en de Verenigde Naties vervolgingen al dikwijls aangekaart.) is het wel degelijk een buitengewone inspanning voor verzoeker om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

Verzoeker dient niet te bewijzen (zoals dvz het stelt) dat hij zijn aanvraag niet kan indienen in zijn land van herkomst maar dient aan te tonen dat de aanvraag indienen in zijn land van herkomst een buitengewone inspanning zou betekenen voor hem.

Dit is in casu het geval.

Bovendien geeft dienst vreemdelingenzaken in zijn beslissing een te beperkende werking aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet door te stellen dat hij moet aantonen dat hij de aanvraag niet kan indienen in zijn land van herkomst.

Dat aldus gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat verzoeker zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van zijn dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van zijn dossier heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Los van de vraag hoe een motivering waarin wordt ingegaan op elk van de door verzoeker ingeroepen elementen kan worden beschouwd als een louter vormelijke stijlfomule, merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet langer van toepassing zijn, gelet op de nietigverklaring hiervan door de Raad van State, stelt verzoeker dat deze vernietiging niet verhindert dat verweerder in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de hierin vervatte criteria ten gronde nog kan toepassen. Hij stelt dat hij zich niet enkel steunde op de criteria van de instructie ter staving van de buitengewone omstandigheden doch ook vroeg om toepassing van de discretionaire bevoegdheid en om op basis hiervan rekening te houden met de betreffende instructie.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* De Raad benadrukt dat de nietigverklaring van de instructie inhoudt dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kan niet worden vastgesteld dat verweerder niet op correcte wijze heeft gesteld dat de criteria van de instructie, gelet op de nietigverklaring hiervan, niet langer van toepassing zijn. De Raad van State vernietigde voornoemde instructie bovendien net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe. Indien verweerder zich thans nog steeds zou laten leiden door *“de criteria van de instructie”*, zou het bestuur aldus nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen zouden worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Verweerder diende aangaande de door verzoeker aangehaalde elementen te beoordelen of deze buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken en bij gebreke hieraan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire situaties”* waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Waar verzoeker aldus lijkt aan te geven dat deze criteria wel nog toepassing kunnen vinden in het kader van de gegrondheidsfase, blijkt niet – los van de vraag of dit gestelde kan worden aangenomen – op welke wijze deze kritiek dienstig is

in het kader van huidig beroep, waarin een beslissing tot onontvankelijkheid voorligt die werd genomen omwille van het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden. Enig motiveringsgebrek op deze grond blijkt evenmin.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. De Raad merkt hierbij op dat verweerder omtrent elk van de aangehaalde elementen heeft voorzien in een motivering waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Uit de verblijfsaanvraag zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van de buitengewone omstandigheden aanvoerde dat hij zich bevond in een prangende humanitaire situatie die hem verhinderde de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, gelet op zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap en het gegeven dat Ahmadi systematisch worden vervolgd in zijn land van herkomst en niet op bescherming van de overheid kunnen rekenen, integendeel deze laatste zelf overgaat tot de strafrechtelijke vervolging van Ahmadi omwille van hun religie. Verzoeker stelde aldus in zijn herkomstland een behandeling te vrezen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder dit ingeroepen element in aanmerking heeft genomen en motiveerde op welke grond dit volgens hem niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Verweerder hield hierbij ook duidelijk rekening met de door verzoeker in dit verband voorgelegde bewijzen die moesten aantonen dat hij Ahmadi is en het voorgelegde internetartikel. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen voorlegde, waaruit kan worden afgeleid dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging aan te vragen. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker zijn algemene beweringen moet staven met persoonlijk bewijzen en dat het voorleggen van een algemeen internetartikel niet kan volstaan als bewijs dat verzoeker niet kan terugkeren naar Pakistan om aldaar de aanvraag in te dienen. Verweerder oordeelde dat een loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM zal worden miskend niet kan worden aanvaard en verzoeker naliel de algemene bewering toe te passen op zijn eigen situatie.

Verzoeker gaat niet akkoord met het gestelde in de bestreden beslissing dat hij geen persoonlijke bewijzen voorlegde van zijn ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wijst er zo op dat hij wel degelijk persoonlijke bewijsstukken aangebracht dat hij Ahmadi is. Verder wijst hij andermaal op het door hem voorgelegde artikel afkomstig van Wikipedia dat handelt over de situatie van Ahmadi in Pakistan en waaruit volgt dat Ahmadi bij wet worden vervolgd in Pakistan.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing – waar wordt gewezen op het gebrek aan persoonlijke bewijzen – niet zozeer wordt gedoeld op het gebrek aan bewijs dat verzoeker een Ahmadi is, wel wordt aangegeven dat dit enkele behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap – dat niet wordt betwist – niet volstaat opdat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en dat een begin van bewijs eigen aan de persoon dient voor te liggen om te staven dat hij als Ahmadi in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Om deze reden weerhoudt hij het algemeen artikel afkomstig van Wikipedia ook niet.

Verzoeker geeft, daarentegen, met zijn uiteenzetting aan dat het voldoende is dat hij aantoonde een Ahmadi-moslim te zijn opdat is aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan, gelet op het gegeven dat Ahmadi aldaar systematisch worden vervolgd. Op dit punt verwijst hij naar het betreffende artikel van Wikipedia. Dit betoog van verzoeker komt erop neer dat hij van mening is deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waardoor hij zijn individuele situatie niet meer dient te onderscheiden van de algemene situatie.

De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). De Raad dient evenwel op te

merken dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag louter een internetartikel van Wikipedia overmaakte. Er kan niet worden ingezien op welke wijze een dergelijk internetartikel – dat vrij door individuen kan worden aangepast en aldus geenszins kan worden beschouwd als een objectief rapport dat een actueel, accuraat en gedetailleerd beeld geeft van de situatie in Pakistan – op zichzelf genomen kan volstaan als ernstige en bewezen motieven van het bestaan van de praktijk van systematisch slechte behandelingen van de leden van de Ahmadi-geloofsgemeenschap. Verzoeker stelt weliswaar dat dit ook wordt bevestigd door Amnesty International, Human Rights Watch, de Human Rights Commission of Pakistan en de Verenigde Naties, doch bleef zowel naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag als in het kader van huidig verzoekschrift in gebreke te duiden op welke rapporten hij zich hiervoor beroept, laat staan deze ook over te maken. De Raad wijst in dit verband daarenboven op rechtspraak van het EHRM dat het louter aanhangen van het Ahmadi geloof niet volstaat opdat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM in werking treedt. De betrokkene moet kunnen aantonen dat hij openlijk zijn godsdienst belijdt of een bekeerling is, of minstens dat hij door de Pakistaanse autoriteiten als dusdanig wordt beschouwd (EHRM 19 december 2013, N.K. t. Frankrijk, nr. 7974/11). In het licht van deze rechtspraak blijkt dan ook niet dat verweerder in strijd met artikel 3 van het EVRM of op kennelijk onredelijke wijze handelde waar hij oordeelde dat het louter behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap niet volstaat opdat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM, en aldus evenmin het aanbrengen van een internetartikel van Wikipedia, en minstens een begin van bewijs eigen aan de persoon eist waar verzoeker voorhoudt dat hij niet terug kan keren naar zijn herkomstland omwille van problemen gelinkt aan zijn geloofsovertuiging.

Deze motivering kan des te meer niet als onjuist of kennelijk onredelijk worden beschouwd, gelet op het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag zich reeds beriep op zijn behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap in Pakistan opdat hem een beschermingsstatus werd erkend of toegekend. In het kader van deze asielaanvraag oordeelde de Raad bij arrest nr. 82 375 van 4 juni 2012 reeds dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat de Raad reeds oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat hij geen reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker diende zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ook in na afloop van zijn asielprocedure en kon dan ook niet onwetend zijn van het gegeven dat hij zich ter ondersteuning van een beweerde schending van artikel 3 van het EVRM niet kon beperken tot het aantonen dat hij Ahmadi is en het verwijzen naar de algemene situatie van Ahmadi in zijn land van herkomst. Nu verzoeker in dit verband wezenlijk geen nieuwe elementen voorlegde, kan niet worden ingezien dat verweerder op dit punt tot een andere beoordeling had kunnen komen.

Wat verzoekers betoog betreft dat verweerder een te beperkende toepassing zou maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, door te vereisen dat het onmogelijk in plaats van bijzonder moeilijk zou zijn om de verblijfsaanvraag in te dienen in het herkomstland, merkt de Raad op dat uit het geheel van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verweerder een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Pakistan zou hebben gehanteerd als maatstaf voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM inriep als buitengewone omstandigheid is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder vooropstelde dat een begin van bewijs eigen aan de persoon diende voor te liggen. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder aldus een te beperkende interpretatie van het begrip '*buitengewone omstandigheden*' zou hebben gehanteerd. Verzoeker toont niet in concreto aan dat verweerder in casu een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle door verzoeker naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag overgemaakte elementen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS